

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci:

žalobce: **Policejní sportovní klub Přerov, z. s.,**
sídlem U Výstaviště 18, Přerov, IČO 64989127

proti
žalovanému: **Generální inspekce bezpečnostních sborů,**
sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6 - Břevnov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. 7. 2018, č. j. GI-2389-4/ČJ-2018-840113-IF

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. 7. 2018, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů, kancelář ředitele, o žádosti žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 22. 6. 2018, č. j. GI-289-2/ČJ-2018-840113-IF, kterým žádost žadatele podle ustanovení § 15 odst. 1 zákon o informacích ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákon o informacích odmítl, neboť povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

2. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného a zdůrazňuje, že od vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 As 23/2012-20, na který žalovaný odkazuje, prošel zákon č. 499/2004 i zákon o informacích podstatnými změnami. Za nesprávné považuje samotné podřazení požadovaných informací pod vnitřní a personální předpisy. Povinnost uchovávat dokumenty, vést spisovou službu, opatřovat dokumenty jednoznačným identifikátorem (tzv. „JIDem“) a vést jejich evidenci nařizuje povinnému subjektu zákon č. 499/2004 Sb., respektive prováděcí předpisy – zejména vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Podle § 63 odst. 4 má povinnost spisovou službu vést i žalovaný. Při výkonu spisové služby je GIBS ze zákona povinen dokumenty přijímat, označovat, evidovat a rozdělovat. V případě požadovaných informací se tedy jedná o informace vzniklé na základě povinnosti uložené zákonem – tedy činnosti povinného subjektu v rámci jeho působnosti – přesně tak jak má na mysli zákon č. 106/1999 Sb., po novele zákon č. 222/2015 Sb. Zákon o informacích od 10. 9. 2015 dokonce počítá s poskytováním metadat, která definuje jako data, popisující souvislosti, obsah a strukturu zaznamenaných informací a jejich správu v průběhu času. V případě metadat se jedná o přesně ten typ informací, které podle citovaného rozsudku NSS nemusely být podle předcházející právní úpravy poskytnuty a zmiňovaný judikát 4 As 23/2012-20 tak nelze v tomto případě aplikovat. Minimálně část požadovaných informací naplňuje definice pojmu metadat a ke zbytku je nutno uvést, že pokud stávající právní úprava předpokládá poskytování metadat, nelze vyloučit poskytnutí samotných dat.
3. Žalobce poukazuje dále na to, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje tzv. test proporcionality, který je v druhostupňovém rozhodnutí nahrazena konstatováním, že konstatováním, že ... *„Pokud zákon o GIBS nepředpokládá nahlížení do spisů, jež jsou vedeny dle zákona o GIBS, analogicky nelze zpřístupnit informace ani jiným způsobem, pomocí jiných právních předpisů“* ... *Státní orgán moci výkoně nemůže činit nic, co mu zákon neukládá, aby činil. Pokud zákon nepředpokládá výslovně právo na nahlížení do spisu, orgán nemůže svévolně nebo na žádost rozšiřovat svých činností ... V postupu žadatele, který se snaží domoci předmětných informací v režimu zákona o informacích spatřuje obcházení zákona, neboť tento se snaží získat informace, které nejsou poskytnutelné ani dle jiných právních předpisů ... Na základě výsledků stížnostních řízení, které vedl příslušný organizační článek GIBS, přistoupil žadatel k opatření si požadované informace za pomoci institutu zákona o informacích a to i přesto, že byl prokazatelně seznámen se skutečností, že na nahlížení do spisových materiálů vedených GIBS podle zákona o GIBS se trestní ani správní řád nevztahuje a spisy vedené podle zákona o GIBS jsou ze své podstaty i interního charakteru a zákonodárce nahlížení do nich nepřepokládal.* Žalobce k tomuto konstatování žalovaného uvádí, že to staví celé informační právo na hlavu a je bezprecedentním popřením ústavou garantovaného práva na přístup k informacím ze strany státního orgánu. Žalovanému totiž, jakožto státnímu orgánu povinnost poskytovat informace stanoví přímo zákon o informacích. Žalobce poukazuje na usnesení ústavního soudu zn. III. US 156/02 a uvádí, že z rozhodnutí není ani náznakem zřejmé, jak by byla činnost povinného subjektu omezena nebo ohrožena poskytnutím požadovaných informací.

4. Žalobce pak poukázal na přímý rozpor s aplikační praxí žalovaného, kdy na žádost ze dne 8. 6. 2018 zaevidovanou GIBS pod č. j. GI-2390/ČJ 2018 - 840113-IF, kdy byly žádány v podstatě podobné informace, bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla žádost částečně odmítnuta a které bylo odůvodněno v podstatě shodně jako žalobou napadené prvoinstanční rozhodnutí. Na základě odůvodnění stížnosti bylo rozhodnutí zrušeno a informace byly poskytnuty. Opačné rozhodnutí tak odporuje principu předvídatelnosti rozhodování ve veřejné správě.
5. Žalobce poukazuje také na skutečnost, že prvoinstanční i druhoinstanční orgán žalovaného zcela bez odůvodnění ponechaly neposkytnutí konkrétního dokumentu (informace) ze spisu – obsahu spisu. Ačkoliv zákon o informacích nestanoví povinnost uvádět důvody, pro které subjekt požaduje informace, žalobce uvedl, že chtěl přístupem k požadovaným informacím ověřit, že žalovaný zdokumentoval a prošetřil podnět na svého příslušníka v souladu se základními zásadami správního řízení. Ověření zda kontrolní orgán při svém působení dodržuje právní řád ČR, nesleduje ochranu zájmů jednotlivce, ale je nástrojem veřejné moci. Snaha znemožnit přístup k informacím, měnění důvodů pro odmítnutí nahlížení do spisu i právní názory prezentované v odůvodněních individuálních správních aktů vedou žalobce k přesvědčení, že GIBS je orgánem, u kterého systém vnitřní kontroly nefunguje a pouze transparentní přístup při stížnosti povede k posílení důvěry v tento orgán, který je ve veřejném prostoru opakovaně kritizován i ze strany odborné veřejnosti. Žalobce zcela vylučuje konstrukci, že na spis vedený ve věci podnětu na příslušníka GIBS podle zákona o GIBS se nevztahuje institut nahlížení do spisového materiálu dle správního řádu, protože zákonodárce nahlížení do spisu podle zákona o GIBS nepředpokládal, neboť spisy GIBS jsou ze své podstaty interního charakteru.
6. Šetření stížnosti není pouhý vztah zaměstnance a zaměstnavatele, neboť služební poměr má veřejnoprávní povahu. Oprávněná stížnost může vést k zahájení správního řízení ve věci kázeňského přestupku podle zákona č. 361/2003 Sb. GIBS je jedním z několika ozbrojených bezpečnostních sborů, je také organizační složkou státu a pokud neplní úkoly podle trestního řádu, avšak vykonává působnost v oblasti veřejné správy, naplňuje znaky definice orgánu moci výkonné ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se odmítá řídit ustanovením § 175 správního řádu, ačkoliv kontrolní orgány Policie ČR takto při řešení stížností na postup a chování policistů v souladu s tímto ustanovením postupují řadu let, přičemž ustanovení o kontrole GIBS podle § 56 zákona č. 341/2011 Sb. bylo koncipováno obdobně podle ustanovení o kontrole Policie ČR podle ustanovení § 97 zákona č. 273/2008 o Policii ČR. Tvrzení, že zákonodárce nepředpokládal nahlížení do spisu GIBS je pak v přímém rozporu s ustanovením § 177 správního řádu, podle kterého se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8, použít při výkonu veřejné správy v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Závěrem pak poukázal za nepřípustné kádrování žadatele ze strany žalovaného.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K podaným žalobním námitkám uvedl, že právo na informace není bezbřehé a absolutní. Pokud žalobce brojí proti odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně kádrování žadatele o informace, uvedl žalovaný, že vycházel z principu oficiality zapsaných údajů spolkového rejstříku, když u žalobce je jako účel spolku uvedeno vytváření příznivých podmínek pro uspokojování zájmu a potřeby svých

členů, zejména za účelem rozvoje tělesné zdatnosti, zdraví a psychické regenerace policistů a zaměstnanců Policie ČR a rovněž je uveden předmět vedlejší hospodářské činnosti. Žalobce tak s ohledem na výše uvedený zápis ve spolkovém rejstříku a stanovy dle žalovaného nepřispívá k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Posláním žalobce není dozor veřejnosti či role tzv. „společenského hlídačského psa“. S ohledem na výše uvedené není žalobce ve veřejném prostoru fakticky ani formálně vnímán jako kontrola GIBS z pohledu veřejnosti. Ze samotné logiky věci je kontrola ozbrojeného bezpečnostního sboru sportovním klubem vyloučena.

8. S odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 341/2011 Sb. o GIBS a s odkazem na ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů uvedl, že GIBS je ozbrojeným bezpečnostním sborem. Zákon o služebním poměru upravuje právní poměry příslušníků. Mezi bezpečnostní sbory patří i Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace, které jsou zpravodajskými službami. Z pohledu systematickosti zákona o služebním poměru používá GIBS totožných zákonných ustanovení a postavení jako zpravodajské služby. Žalovaný nikterak nepochybně povinnosti vyplývající ze zákona č. 499/2004, jež byly přeneseny do interních aktů řízení. V souladu s příslušnými předpisy GIBS výkon spisové služby provádí. Podanou žádostí o poskytnutí informace žalobce požaduje poskytnutí obsahu konkrétního spisu a dále poskytnutí informačního jednacího protokolu elektronického systému spisové služby. Podle názoru žalovaného poptávané informace nejsou metadaty. Podanou žádostí se žalobce domáhá poskytnutí neveřejných informací ze spisového materiálu vedeného v souvislosti se stížností na jednání příslušníka GIBS a snaží se tak získat přehled všech provedených úkonů a opatřených dokumentů v rámci prošetřování podané stížnosti. Pokud zákon nepředpokládá nahlížení do spisů, které jsou vedeny dle zákona o GIBS, analogicky nelze zpřístupnit informace ani jiným způsobem, pomocí jiných právních předpisů. Uvedené skutečnosti jsou zcela nepochybně důvodem pro omezení práva na informace v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona o informacích.
9. K žalobcem namítanému přímému rozporu s aplikační praxí žalovaného v jiné jeho věci konstatoval, že požadavky v těchto věcech nejsou obsahově totožné. V případě žádosti žalobce je patrné, že žalobce poptává informace spočívající v obsahu konkrétního stížnostního spisu, požaduje sdělit všechna pořadová čísla z jednacího protokolu, včetně uvedení konkrétních úkonů a konkrétních dokumentů, které jsou pod jednotlivými pořadovými čísly evidovány. Poptávané informace žalovaný nevyhodnotil jako metadata a předmětnou žádost odmítl. Pokud se jedná o informace poptávané v té druhé žádosti, vztahují se ke konkrétnímu dokumentu a vzhledem k tomu, že žalobce požadoval informace o konkrétním č. j. v němž je dokument evidován, o pořadovém čísle, včetně informací kde a kým byl v elektronickém systému spisové služby založen a pokud nebyl v tomto systému založen, kdy a kým byl vytvořen a kdy a kým byl do tohoto systému vložen, tak byly v daném případě podřazeny tyto informace pod metadata a byly poskytnuty.
10. Žalovaný dále uvedl, že nemůže přesvědčit domněnce žalobce, že na GIBS dopadá správní řád. GIBS je ozbrojeným bezpečnostním sborem, organizační složkou státu a úřední jednotkou. Dále pak popisuje úkony GIBS s tím, že při plnění svých úkolů je dle ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) a i) trestního řádu policejním orgánem podle tohoto zákona. V projednávané věci bylo provedeno prošetření stížnosti žalobce podle zákona o

GIBS. Vyřizování stížností u GIBS upraveno interním aktem řízení o vnitřní kontrole a vyřizování podnětů a stížností. V tomto případě nevystupoval žalovaný jako správní orgán. Dále zdůraznil, že stížnost je nutno vnímat jako pouhý podnět pro orgány, ale že podatel nemá právní nárok, aby na základě jeho podnětu byly provedeny určité dozorní nebo jiné úkony. Může se jednat o prošetření podnětu bez dalších opatření anebo zahájení řízení ve věci služebního poměru apod. Na základě prošetření podnětu žalobce byli podatelé v přiměřeném rozsahu vyrozuměni o nedůvodnosti jejich stížnosti, neboť se nejednalo o správní ani trestní řízení, nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by zakládalo práva či povinnosti a mělo být odůvodněno a obsahovat poučení. Odkaz žalobce na správní řád není v daném případě na místě a v případě prošetření stížnosti podle interního aktu řízení není na místě se dovolávat ani příslušných ustanovení správního řádu. GIBS má specifické postavení. Policie ČR, což může být pro žalobce matoucí, poskytuje veřejné služby a podílí se tak na veřejné správě. To z ní činí správní orgán. V důsledku toho policie, pokud nepostupuje podle trestního řádu, je vázána pravidly zakotvenými ve správním řádu. To pro GIBS v posuzovaném případě neplatí. Pokud se tedy osoba domáhá nahlédnutí do spisu GIBS vedeného podle zákona o GIBS, nevztahuje se na takový postup ani trestní řád, ani správní řád a nárok na nahlédnutí do spisu nevzniká, neboť zákon o GIBS nahlížení do spisu GIBS nepředpokládá. Pokud se jedná o spisy vedené v právním režimu trestního řádu, platí úprava stanovená trestním řádem. Svě vyjádření pak doplnil a podrobně se vyjádřil k činnosti soustavy státního zastupitelství a moci soudní.

11. Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku. Nejprve se vyjádřil ke svým aktivitám ve veřejném prostoru, následně odkázal na to, že je soukromým právním subjektem a může učinit vše, co mu zákon nezakazuje. Zdůraznil, že GIBS nepochybně není bezpečnostním sborem zpravodajského charakteru a za scestné považuje tuto skutečnost dovozovat pouze ze dvou stejných výjimek z podmínek pro ustanovování na služební místo, jaké mají i zpravodajské služby. I přiznání těchto výjimek zákonodárce striktně rozlišuje mezi zpravodajskými službami a bezpečnostními sbory GIBS. Úkoly GIBS jsou uvedeny v § 2 odst. 1 zákona o GIBS, avšak zákonodárce je nedefinuje jako úkoly zpravodajského charakteru. GIBS není uvedena ani v § 3 zákona č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách České Republiky. Dle žalobce se GIBS snaží stavět do role, která mu nepřísluší. Poukázal na to, že žalovaný navíc v napadených rozhodnutích ani konstrukci o tom, že příslušník GIBS je privilegovaným příslušníkem bezpečnostního sboru nepoužívá. Pokud jde o hodnocení informace jako metadata, žalobce poukazuje na to, že žalovaný i ve vyjádření ponechal zcela bez objasnění důvod neposkytnutí obsahu spisu, který jednoznačně nelze podřadit vnitřní pokyny a personální předpisy. Např. přidělení pořadového čísla jednacího protokolu a přidělení jednoznačného identifikátoru (JIDu) není nic jiného než správou dat v průběhu času, neboť se jedná o „data v datech“. Pokud by žalovaný jednal v souladu s principy dobré správy, nemusel by žalobce k opatření informací podle zákona o informacích vůbec přistupovat. Dále uvedl, že předmětem sporu není, zda na žalobce dopadá správní řád. Uvedl, že znění ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 341/2011 je prakticky totožné s upozorněním na činnost PČR uvedeném v ustanovení § 97 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb. tedy, že každý může upozornit na skutečnost, že se příslušník nebo zaměstnanec, (nebo u policie, policista nebo zaměstnanec policie) dopustil jednání, které naplňuje znaky trestního činu, přestupku nebo kázeňského přestupku. Totožné jsou i podmínky pro vyrozumění podatele uvedené v odst. 2 těchto ustanovení. Kontrolní orgány PČR při vyřizování těchto upozornění postupují dle § 175 správního řádu. Dále žalobce poukázal na to, že sama inspekce ve zprávě o

činnosti uvedla, že v roce 2012 postupovala při vyřízení stížnosti dle § 175 správního řádu. Dále zdůraznil, že příslušníci GIBS neplní pouze úkoly policejního orgánu podle trestního řádu. Pokud vykonávají činnost podle jiných právních předpisů, není důvod, aby se na ně správní řád, respektive jeho části nevztahovaly. Ke zmiňovanému usnesení ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2990/13 uvedl, že neřeší otázku, zda se má orgán řídit správním řádem, ale pouze zda podatel je či není účastníkem řízení. Neřešil ani, zda je poskytování informací v těchto případech podle informačního zákona vyloučeno. Závěrem pak vyjádřil nutnost kontroly GIBS ze strany veřejnosti, kterou je za současné situace možno realizovat v podstatě pouze cestou zákona o informacích. Vyjádřil se také k doplnění vyjádření žalovaného, když provedl rekapitulaci svých dosavadních námitek a požadavků.

12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce dne 11. 6. 2018 zaslal žalovanému žádost o sdělení těchto informací dle zákona č. 106/1999 Sb.:
 - poskytnutí obsahu spisu č. j.: GI-4921/ČJ-2017-840501-ST
 - poskytnutí informací z jednacího protokolu elektronického systému spisové služby, ve kterém je spis veden:
 - o uvedení všech pořadových čísel jednacího protokolu a všech tzv. „JID“ tohoto č. j.
 - o sdělení, jaký konkrétní úkon nebo konkrétní dokument je pod daným pořadovým číslem (resp. „JID“em) evidován
13. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, kterým žádost o poskytnutí informace žadatele podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona odmítl. Žalovaný připustil, že je povinným subjektem a konstatoval, že podle konstantní judikatury NSS představuje vnitřní předpis souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek a jejich vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř úřadu“. Není vyloučeno, aby interním předpisem byly opraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu. V projednávané věci žadatel poptává informace spočívající v obsahu/výpisu z elektronického systému spisové služby ke konkrétnímu spisu. K tomu žalovaný konstatoval, že požadovaná informace je informací, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Týká se historie předmětného spisu v elektronickém systému spisové služby povinného subjektu, konkrétně evidence jednotlivých dokumentů (písemnosti) v systému spisové služby v rámci vnitřní organizace u povinného subjektu, kterou provádí v souladu s příslušnou právní úpravou a spisovým řádem GIBS. Pojem „vztahující se k vnitřním pokynům a personálním předpisům“ je nutné interpretovat tak, že nejde jen o vlastní vnitřní pokyny a personální předpisy, ale i o jejich realizační systém. Obsah elektronického systému spisové služby povinného subjektu, jímž zajišťuje a provádí evidenci, a to k jednotlivým dokumentům, je výlučně organizační a řídicí a zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, jímž je určen, tedy pracovníky povinného subjektu. Výpis z předmětného systému sice není sám o sobě vnitřním předpisem, jedná se však o systém, který s vnitřními předpisy bezprostředně souvisí (vztahuje se k nim).

14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentuje v podstatě shodně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodla ředitelka žalovaného napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Přitom s odkazem na usnesení ústavního soudu sp. zn. III. US 156/02 uvedla, že právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Omezení základního práva je vázáno na následující podmínky: musí je stanovit zákon, který sleduje legitimní cíl a musí jít o takové omezení, který je v demokratické společnosti nezbytné. Nutnost restriktivního výkladu omezení práva na informace potvrdil Ústavní soud v navazující judikatuře např. v nález ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04 nebo ze dne 24.1.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Omezení práv na informace proto, ředitelka žalovaného shledala legitimním. Ztotožnila se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí týkající se vnitřního předpisu s tím, že pojem vztahující se k vnitřním pokynům a personálním předpisům je nutno interpretovat tak, že nejde jen o vlastní vnitřní pokyny a personální předpisy, ale i o jejich realizační systém. Ředitelka žalovaného konstatovala, že GIBS provádí výkon spisové služby v souladu se zákonem 499/2004 Sb. a vyjádřila se i k metadatům. Konstatovala však, že podanou žádostí o poskytnutí informace žadatel požaduje poskytnutí obsahu konkrétního spisu a dále poskytnutí informací z jednacího protokolu elektronického systému spisové služby, ve kterém je spis veden, konkrétně vedení všech pořadových čísel jednacího protokolu a všech tzv. JID tohoto č. j. a dále sdělení jaký konkrétní úkon nebo konkrétní dokumenty je pod daným pořadovým číslem evidován. Dle žalovaného nejsou poptávané informace metadaty, neboť podanou žádostí se žadatel domáhá poskytnutí neveřejných informací ze spisového materiálu vedeného v souvislosti se stížností na jednání příslušníka GIBS a tímto způsobem se žadatel snaží získat přehled všech provedených úkonů a opatřených dokumentů v rámci prošetřování podané stížnosti. Žadatel poptává informace ze spisu GIBS vedeného podle zákona o GIBS, na daný režim se nevztahuje ani institut nahlížení do spisového materiálu, ani dle trestního řádu ani dle správního řádu. Zákon o GIBS totiž nahlížení do spisu GIBS nepředpokládá. Analogicky proto nelze zpřístupnit informace ani jiným způsobem, pomocí jiných právních předpisů. Dále pak ředitelka žalovaného uvedla, že v postupu žalobce, který se snaží domoci předmětných informací v režimu zákona o informacích, spatřuje obcházení zákona, neboť se snaží získat informace, které nejsou poskytnutelné ani dle jiných právních předpisů. Z předmětného spisu žalovaný zjistil, že žadatel v souvislosti s jím podanou stížností, která byla příslušným článkem GIBS vyhodnocena jako nedůvodná, o čemž byl žadatel vyrozuměn, požádal o nahlédnutí do podkladu o prošetření žádosti za účelem zjištění, proč byla shledána na nedůvodnou, přičemž přípisem ze dne 24. 1. 2018 byla tato žádost zamítnuta. Proti tomuto zamítnutí žádosti o nahlédnutí do předmětného spisu žadatel brojil podáním další stížnosti ze dne 30. 1. 2018, přičemž přípisem ze dne 26. 2. 2018 byl žadatel vyrozuměn, že částečně je stížnost důvodná. Důvodnost ale spočívala v odkazu na nesprávné ustanovení zákona o GIBS a ne zcela výstižném obsahu vyrozumění. Závěrem se pak zcela ztotožnila s omezením práva na informace tak, jak k němu dospěl žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, neboť, jak bylo konstatováno, informace ze spisů vedených dle zákona o GIBS jsou neveřejné. Takové spisy jsou ze své podstaty interního charakteru, přičemž zákon o GIBS ani nepředpokládá nahlížení do nich. Právem na informace není poskytována ochrana oprávněných zájmu jednotlivci, nýbrž se tím rozumí kontrola veřejné moci. V daném případě převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků netrval na nařízení jednání, soud o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Správní orgány v posuzované věci odmítly poskytnout požadované informace s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon o informacích“ nebo „informační zákon“). Aplikaci tohoto ustanovení odůvodnily správní orgány tím, že požadovaná informace je informací, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, neboť se podanou žádostí žadatel domáhá poskytnutí neveřejných informací ze spisového materiálu vedeného v souvislosti se stížností na jednání příslušníka GIBS a tímto způsobem se žadatel snaží získat přehled všech provedených úkonů a opatřených dokumentů v rámci prošetřování podané stížnosti. Žalobce ve své žalobě proti takovému výkladu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona brojil a namítl, že tento důvod není v posuzovaném případě relevantní.
17. Soud musí na tomto místě zdůraznit, že právo na informace je ústavně zaručeným právem. Podle čl. 17 Listiny je právo na informace zaručeno. Právo na informace je zakotveno i na mezinárodní úrovni – v čl. 10 *Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod* a v čl. 19 *Mezinárodního paktu o občanských a politických právech* (právo na informace je v těchto mezinárodních dokumentech chápáno jako součást svobody projevu). Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Zároveň se však nejedná o tzv. absolutní právo, nýbrž o právo kvalifikované, které je možné za určitých okolností omezit. Podmínky jeho mezí jsou pak stanoveny v čl. 4 odst. 2 Listiny, podle kterého mohou být „meze základních práv a svobod (...) upraveny pouze zákonem“. Tímto zákonem je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.
18. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“
19. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o informacích „*Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*“
20. Z podané žádosti je patrné, že se žalobce domáhá poskytnutí obsahu konkrétního spisu, a to č. j.: GI-4921/ČJ-2017-840501-ST. Dále pak požaduje další informace, které ale s obsahem spisu velmi úzce souvisí, neboť jimi chce získat z jednacího protokolu elektronického systému spisové služby všechna pořadová čísla jednacího protokolu a všech tzv. JID právě tohoto č.j. a sdělení, jaký konkrétní úkon nebo konkrétní dokument je pod daným pořadovým číslem (resp. „JID“em) evidován.
21. GIBS je ozbrojeným bezpečnostním sborem České republiky (dále jen „ČR“), jehož vznik je zakotven v zákoně č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o

změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o GIBS“). GIBS je dle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, policejním orgánem. Ustanovení § 2 zákona o GIBS stanovuje primární úkoly, kterými jsou vyhledávání, odhalování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, jehož pachatelem je osoba vymezená v § 2 odst. 1, což je příslušník Policie ČR (dále jen „P ČR“), Celní správy ČR (dále jen „CS ČR“). Mezi účastníky není sporu o tom, že GIBS je povinnou osobou podle zákona o informacích.

22. Z výše uvedeného vyplývá, že to, čeho se žalobce ve své žádosti domáhá, je svou podstatou nahlížení do spisu. Z podané žádosti je totiž patné, že se žalobce podanou žádostí pokusil získat informace o obsahu konkrétního spisu, a to spisu č. j.: GI-4921/ČJ-2017-840501-ST.
23. Nejvyšší správní soud však již opakovaně judikoval, že žádosti podle zákona o svobodném přístupu nelze obcházet pravidla pro nahlížení do spisu. K tomu viz např. rozsudek ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018 - 53, č. 3849/2019 Sb. NSS, ve kterém kasační soud uvedl, že *„nemohla-li žalobkyně vůbec nahlížet do spisu, nemohla se tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc „překlopí“ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluku z nahlížení do spisu. Ostatně právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí žadatel věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu, nikoliv cestou žádosti dle informačního zákona.“*
24. V tomto rozsudku NSS také uvedl, že *„nahlížení účastníka řízení, případně jiné osoby, do správního spisu podle § 38 správního řádu je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že jej lze podřadit pod § 2 odst. 3 informačního zákona. Tj. informační zákon se nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací (srov. rozsudek ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78, který sice cituje starší znění § 2 odst. 3 informačního zákona, je však přesto aplikovatelný i na znění stávající)“*. Dále uvedl, že *„Ke stejnému závěru jako rozsudek ve věci 2 As 38/2007 dospěl NSS též v rozsudcích ze dne 27. 6. 2012, čj. 9 Ans 7/2012-56, respektive ze dne 13. 12. 2012, čj. 7 Ans 18/2012-23 [„V ust. § 38 správního řádu je upraven jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6)“]*
25. Zcela v souladu s uvedenou judikaturou je proto dle městského soudu napadené rozhodnutí, ve kterém ředitelka žalovaného dospěla k závěru o nemožnosti poskytnout požadované informace z důvodu, že žadatel požaduje poskytnutí obsahu konkrétního spisu a tímto způsobem se snaží získat přehled všech provedených úkonů a opatřených dokumentů v rámci prošetřování podané stížnosti na jednání příslušníka GIBS. Žadatel poptává informace ze spisu GIBS vedeného podle zákona o GIBS, na daný režim se nevztahuje ani institut nahlížení do spisového materiálu, ani dle trestního řádu ani dle správního řádu, když zákon o GIBS nahlížení do spisu GIBS nepředpokládá. Analogicky proto nelze zpřístupnit informace ani jiným způsobem, pomocí jiných právních předpisů. Dále pak ředitelka žalovaného uvedla, že v postupu žalobce, který se snaží domoci

- předmětných informací v režimu zákona o informacích, spatřuje obcházení zákona, neboť se snaží získat informace, které není možné poskytnout ani dle jiných právních předpisů. S těmito závěry se soud ztotožňuje, neboť není možné, aby se žalobce dostal k identickému výsledku – tedy získal obsah správního spisu a dalších informací s ním souvisejících - použitím jiného zákon tedy zákona o informacích. Není možné přistoupit na výklad tvrzený žalobcem, neboť potom by stačilo, aby žadatel formálně označil své podání (obsahově žádost o nahlížení do spisu) jako žádost dle informačního zákona a muselo by mu být vyhověno. Tento postup soud považuje shodně se žalovaným za obcházení zákona.
26. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

